

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/39/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123364954
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6123364954.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topolančíka, v právnej veci žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., IČO: 50 496 166, so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, právne zast.: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 100,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 13C/67/2023-53 zo dňa 16.11.2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 100,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 100,- eur od 16.03.2023 do zaplatenia, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobcovi sa voči žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1 Nárok žalobcu posudzoval podľa § 524 ods. 1, 2 OZ, § 1 ods. 1, § 2 písm. d), f), g), § 4 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 4, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a podľa § 427 ods. 2, § 428, § 442 ods. 1, 3 OZ.

1.2 Podľa súdu prvej inštancie po vykonanom dokazovaní bolo potrebné konštatovať, že uplatnený nárok nebol dôvodný, a to preto, že bolo nesporne preukázané, že oprava poškodeného vozidla bola ukončená dňa 19.12.2022, pričom nájom trval od 15.12.2022 do 21.12.2022, čiže trval 7 dní. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že už odo dňa 19.12.2022 bolo vozidlo poškodeného opravené a pojazdné, pričom dôvodná dĺžka nájmu bola len v rozsahu 5 dní, t. j. odo dňa 15.12.2022 do 19.12.2022 vrátane, t. j. len v rozsahu 5 dní. Podľa súdu prvej inštancie nebol teda žiadny racionálny dôvod na to, aby nájom náhradného vozidla trval ďalej aj po dni 19.12.2022, t. j. po dni ukončenia opravy poškodeného vozidla. Navyše, deň 19.12.2022 bol pondelok, teda pracovný deň, takže poškodený mal aj z uvedeného pohľadu možnosť prevziať si opravené vozidlo z opravy už dňa 19.12.2022. Daný spor bol teda podľa súdu prvej inštancie založený na posúdení otázky, či nájomné bolo zo strany poškodeného za obdobie od 20.12.2022 do 21.12.2022 vynaložené účelne, t. j. v príčinnej súvislosti s poškodením jeho vozidla, inak povedané, či práve v dôsledku poškodenia jeho vozidla pri predmetnej škodovej udalosti bol poškodený aj v dňoch od 20.12.2022 do 22.12.2022 vrátane, vylúčený z jeho

užívania, a preto bol práve z uvedeného nútený aj v danom čase si ďalej prenajímať náhradné vozidlo od žalobcu. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že ak sa žalobca v spore súčasne odvolával na bežnú prax autoservisov vydať opravené vozidlo jeho majiteľovi až po vydaní krycieho listu poisťovňou, resp. po poskytnutí poistného plnenia, tak v daných prípadoch išlo o neoprávnené zadržiavanie vozidla autoservisom po vykonaní opravy. Podľa súdu prvej inštancie neoprávnené zadržiavanie vozidla poškodeného po vykonaní jeho opravy (ukončení prác autoservisu na vozidle a jeho plnej prevádzkyschopnosti) autoservisom, a uvedeným spôsobenú nemožnosť užívania vozidla poškodeným, nemožno dávať do príčinnej súvislosti s objektívnou zodpovednosťou prevádzateľa podľa ust. § 427 ods. 2 OZ. V uvedenom prípade by za vznik škody u poškodeného v podobe nákladov na prenájom náhradného vozidla zodpovedal autoservis v dôsledku jeho protiprávneho konania (§ 420 ods. 1 OZ).

1.3 Súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že žalobcovi náležala náhrada nákladov za nájom predmetného vozidla iba v dĺžke 5 dní nájmu, t. j. od 15.12.2022 do 19.12.2022 vrátane, teda do dňa ukončenia opravy poškodeného vozidla, čo pri dennom nájme 50,- eur predstavovalo sumu 250,- eur (5x50), a tiež mu náležala suma 30,- eur titulom náhrady jednorazového poplatku za prístavenie a prevzatie náhradného vozidla, t. j. celkom suma 280,- eur. Žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie vo výške 280,03 eur. Uplatnený nárok žalobcu bol podľa súdu prvej inštancie nedôvodný, keďže žalovaný mu nahradil účelne vynaložené náklady spojené s nájmom náhradného vozidla v plnej výške, ktorá mu náležala, a preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že nemožno teda prisvedčiť argumentácii žalobcu uvedenej v žalobe, že žalovaný postupoval v rozpore s jeho zákonnými povinnosťami a poistné plnenie krátil nedôvodne a na základe svojvoľných výpočtov.

1.4 O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovaný mal vo veci plný úspech, preto mu súd prvej inštancie proti žalobcovi ako neúspešnej strane priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V zákonnej lehote podal proti vyššie uvedenému rozsudku odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) a h) CSP.

2.1 Podľa odvolateľa súd prvej inštancie zamietnutie žaloby odôvodnil v podstate len konštatovaním, že po vykonaní opravy vozidla poškodeného, t. j. po 19.12.2022, išlo zo strany autoservisu o neoprávnené zadržiavanie vozidla poškodeného, a uvedeným spôsobenú nemožnosť užívania vozidla poškodeným nemožno dávať do príčinnej súvislosti s objektívnou zodpovednosťou prevádzateľa podľa ust. § 427 ods. 2 OZ. V uvedenom prípade by podľa názoru súdu za vznik škody u poškodeného v podobe nákladov na prenájom náhradného vozidla zodpovedal autoservis v dôsledku svojho protiprávneho konania (§ 420 ods. 1 OZ). Podľa odvolateľa súd prvej inštancie záver o protiprávnom konaní autoservisu, či vzniku zodpovednosti autoservisu za škodu voči poškodenému, však nijako neodôvodnil, neoprel o žiadne vykonané dôkazy, ani právnu argumentáciu. Vzhľadom na uvedené odvolateľ pokladá napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a arbitrárny, čo napĺňa odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Ďalej dôvodil, že súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal s návrhom na vykonanie dokazovania na preukázanie existencie zmluvného vzťahu medzi autoservisom a žalovaným, a to dožiadaním autoservisu na predloženie zmluvy o obchodnej spolupráci medzi týmto autoservisom a žalovaným v podaní žalobcu zo dňa 05.09.2023, keď podmienky spolupráce mali rozhodujúci význam aj pre vyhodnotenie argumentácie žalobcu ohľadom nároku na náhradu nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla po celú dobu zotrvania motorového vozidla poškodeného v autoservise, tzn. až do doby splnenia záväzku autoservisu opraviť a odovzdať motorové vozidlo a na to nadväzujúci synalagmaticky záväzok poisťovne zaplatiť náklady na opravu motorového vozidla z povinného zmluvného poistenia poistenca žalovaného.

2.2 K samotnému zamietnutiu uplatneného nároku, keď súd prvej inštancie považoval dobu trvania nájmu náhradného vozidla za dôvodnú len do dňa vykonania opravy motorového vozidla poškodeného, odvolateľ uviedol, že išlo o nesprávny postup súdu prvej inštancie nerešpektujúci samotný účel náhradného motorového vozidla. Podľa odvolateľa poškodený bol dopravnou nehodou zapríčinenou konaním poistenca žalovaného donútený zabezpečiť opravu jeho poškodeného vozidla, počas ktorej ho nemohol užívať obvyklým spôsobom, a to po celú dobu jeho zotrvania v autoservise, čoho dôsledkom bol

vznik nákladov na nájom náhradného vozidla, ktoré by nepotreboval, ak by k dopravnej nehode nedošlo. Za účelom krytia nárokov zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla bol každý držiteľ motorového vozidla povinný uzavrieť poisťnú zmluvu podľa zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorá je svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou. Odvolateľ tiež poukázal na to, že účelom zákonných ustanovení o zodpovednosti za škodu obsiahnutých v Občianskom zákonníku, na ne nadväzujúce povinné zmluvné poistenie i účelom súdneho konania, mal byť taký postup, aby sa poškodenému jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo by bolo v zhode so spravodlivým výkladom zákona. Opačný prístup bol podľa názoru žalobcu v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá kladie dôraz pri rozhodovaní všeobecných súdov na princíp riadneho a spravodlivého procesu. Poškodený užíval náhradné motorové vozidlo len do momentu, kedy mu bolo umožnené opätovne užívať jeho opravené motorové vozidlo.

2.3 Odvolateľ ďalej dôvodil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je okrem iného založené na popieraní a opomínaní postavenia žalovaného – poisťovne ako subjektu povinného voči poškodenému, keď sa po nahlásení poistnej udalosti partnerom pre poškodeného na náhradu škody stala poisťovňa, v ktorej mal vinník dopravnej nehody uzavreté povinné zmluvné poistenie vozidla, a táto mala v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla o zmene a doplnení niektorých zákonov povinnosť uhradiť preukázané nároky na náhradu škody. Uzatvorením povinného zmluvného poistenia bolo zodpovedať za finančné vyrovnanie vzniknutej škody prenesené z poisteného na zvolenú poisťovňu. Podľa odvolateľa vzhľadom na charakter povinného zmluvného poistenia bola iracionálna požiadavka na poškodeného, aby znášal náklady spojené so škodovou udalosťou, ktorú si nezapríčinil, z vlastných zdrojov. Vzhľadom na povinnosť poisťovne zaplatiť náklady na opravu motorového vozidla bolo absolútne nedôvodné žiadať, aby poškodený tieto hradil z vlastných zdrojov a čakal na ich refundáciu, keďže poisťovňa predsa už prijala plnenie od poistenca vo forme poistného a bola zaviazaná za neho plniť poškodenému.

2.4 Žalobca zastával názor, že v prejednávanej veci bola privilegovaná poisťovňa – žalovaný, vo vzťahu ku ktorému bol poškodený spotrebiteľom očakávajúcim, že mu bude kompenzovaná škoda spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného. Závazkový vzťah s poisťovňou bol držiteľom motorových vozidiel vnútený zákonom. Poškodený bol momentom vzniku škody nútený komunikovať s poisťovňou vinníka dopravnej nehody, ktorá si kládla podmienky pre krytie vzniknutej škody zapríčinenjej jej poisťovňou, a to v prvom rade určením autorizovaných autoservisov, s ktorými bola v zmluvnom vzťahu.

2.5 Podľa odvolateľa poškodený sa tak stal „vazalom“ poisťovne pri výbere autoservisu. Výberom autoservisu, ktorý bol v zmluvnom vzťahu s poisťovňou, sa končila jeho súčinnosť s poisťovňou, a túto v plnej miere preberal autorizovaný servis, ktorému bola poisťovňa zaviazaná plniť za vykonanie opravy, a to práve doručením krycieho listu, pričom krycí list predstavoval zabezpečenie úhrady nákladov za vykonanie opravy a protiplnením autoservisu bolo vydanie opraveného vozidla poškodenému.

2.6 Vydanie opraveného vozidla až doručením krycieho listu zo strany poisťovne muselo predstavovať dohodu medzi autoservisom a poisťovňou, inak by vydanie krycieho listu nemalo opodstatnenie. Podľa odvolateľa bolo potrebné si uvedomiť, že vozidlo poškodeného by neskončilo v autorizovanom autoservise, nebyť konania poistenca žalovaného a inštrukcií poisťovne. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti opomenul ust. § 560 Občianskeho zákonníka, resp. ust. § 326 Obchodného zákonníka, o synalagmatickom záväzku. Podľa odvolateľa autorizovaný servis neinformoval poškodeného o tom, že bola vystavená faktúra za opravu jeho motorového vozidla, keďže túto zasiela rovno poisťovni a opravené motorové vozidlo vydáva poškodenému doručením krycieho listu od poisťovne, kedy sa reálne dostáva opravené motorové vozidlo do dispozičnej sféry poškodeného a odpadá potreba a účel užívania náhradného motorového vozidla.

2.7 Napokon žalobca bol presvedčený, že by bolo aj v rozpore s dobrými mravmi, ak by bol poškodený žiadaný o úhradu nákladov spojených s opravou jeho motorového vozidla, keď tieto mali byť kryté z povinného zmluvného poistenia vinníka dopravnej nehody, pričom na zabezpečenie krytia predmetných nákladov slúžil práve tzv. krycí list poisťovne smerujúci tak k splneniu záväzku autoservisu odovzdať opravené vozidlo poškodenému a objektívne mu tak umožniť jeho užívanie.

2.8 S poukazom na vyššie uvedené odvolateľ navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť sumu 100,- eur spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania od 16.03.2023 do zaplatenia a prizná žalobcovi voči žalovanému právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný tak, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Podľa žalovaného pokiaľ ide o náhradu nárokov, ktoré boli spôsobené v dôsledku protiprávneho konania jeho klienta (poistenca), a nie nárokov, ktoré vznikli protiprávnym konaním iných osôb, aj keď vznikli v nadväznosti na škodovú udalosť spôsobenú klientom žalovaného. Príčinná súvislosť medzi škodou, ktorá vznikla poškodenému v dôsledku neoprávneného uplatnenia zádržného práva autoservisu a protiprávnym konaním klienta žalovaného (škodovou udalosťou), nebola daná. Podľa žalovaného samotný žalovaný a jeho klient zodpovedajú len za škodu (nájom vozidla) do ukončenia opravy poškodeného motorového vozidla. Za následnú škodu (nájom vozidla po ukončení opravy poškodeného motorového vozidla) už žalovaný, resp. jeho klient nezodpovedajú, nakoľko v danom prípade absentuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním klienta žalovaného a vzniknutou škodou (nájomom nad rámec dôvodnosti a účelnosti, t. j. po odstránení následkov protiprávneho konania klienta žalovaného (po vykonaní opravy)).

Zároveň žalovaný poznamenal, že skutočnosť, že autoservisy bežne zadržávajú opravené motorové vozidlá do vystavenia krycieho listu a s tým spôsobujú poškodeným škodu v podobe dlhšieho nájmu náhradného vozidla, nemôže byť na ťarchu vinníka škodovej udalosti ani jeho poisťovateľa. Žalovaný nespochybňuje, že poškodenému vznikla škoda neprimerane dlhým nájomom náhradného vozidla, avšak za vznik tejto škody nezodpovedá ani on, ani jeho klient, ako sa to snažil prezentovať žalobca, keď obviňuje žalovaného z neskorého vystavenia krycieho listu. Vznik uvedenej škody však nesúvisí s neskorým vystavením krycieho listu žalovaným, ale s neoprávneným uplatnením zádržného práva zo strany autoservisu.

3.1 Žalovaný mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie bol náležite odôvodnený a zároveň naďalej zastáva názor, že žalobca nepreukázal dôvodnosť a účelnosť vypožičania náhradného motorového vozidla voči žalovanému po dobu dlhšiu, ako je doba, za ktorú mu žalovaný poskytol plnenie, t. j. dobu po ukončení opravy poškodeného motorového vozidla právneho predchodcu žalobcu.

3.2 Napokon navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu plnú náhradu trov konania.

4. V replike žalobca uviedol, že trvá na ním uvedených odvolacích dôvodoch a odvolacom návrhu v celom rozsahu. Z napadnutého rozsudku nebolo zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru o protiprávnom konaní autoservisu a uplatnení zádržného práva, pričom v intenciách podaného odvolania žalobca poukázal na to, že zo strany autoservisu k protiprávnemu konaniu nedošlo, a pokiaľ by došlo, nemožno uvedené konanie pričítať poškodenému a oslobodzovať tak žalovaného spod jeho povinnosti nahraďiť škodu. Žalobca mal tiež za to, že nebolo dôvodné skúmať účelnosť a nevyhnutnosť užívania náhradného vozidla nad rámec účelu náhradného vozidla definovaného v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.02.2023, sp. zn. III. ÚS 602/2022-34 (ďalej len „Nález Ústavného súdu SR“). Zotrvanie motorového vozidla poškodeného v autoservise je podľa žalobcu priamym a bezprostredným následkom konania poisťovne žalovaného, poškodený nemá žiaden dosah na trvanie opravy motorového vozidla, či na doručenie krycieho listu

zo strany poisťovne. Užívanie opraveného motorového vozidla mu umožňoval autorizovaný autoservis, ktorý bol súčasne zmluvným partnerom poisťovne (žalovaného), až keď sa nahradené náklady spojili s vykonanou opravou motorového vozidla, na ktorých úhradu bola zaviazaná poisťovňa. Podľa žalobcu prevádzkyschopnosť opraveného vozidla poškodeného dňom zavŕšenia jeho opravy nepredstavovala odstránenie príčiny, pre ktorú nemohol poškodený jeho motorové vozidlo užívať, škodová udalosť bola sanovaná až ku dňu, kedy poškodený mohol svoje opravené auto opäť užívať, a to jeho vydaním zo strany autoservisu. K uvedenému momentu sa stalo ďalšie užívanie náhradného vozidla neúčelným. Žalobca ďalej dôvodil, že ak autoservis vydal opravené vozidlo po úhrade nákladov na opravu motorového vozidla, resp. po doručení krycieho listu zo strany poisťovne, a žalobca preukázal súdu, kedy poškodený odovzdal poškodené vozidlo autoservisu a kedy mu bolo opravené motorové vozidlo vrátené, ide o unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu na preukázanie účelu náhradného vozidla, a teda nároku na náhradu nákladov spojených

s jeho prenájomom. Postup autoservisu, ktorý bol zmluvným partnerom poisťovne pri vykonávaní opravy motorového vozidla a jeho vracaní poškodenému, nemožno nijako pričítať poškodenému, ktorý bol objektívne po celú dobu zotrvania jeho motorového vozidla v autoservise vylúčený z užívania jeho motorového vozidla, a to v dôsledku primárnej príčiny, ktorou bol vznik škody na jeho motorovom vozidle porušením povinností poistenca poisťovne. Náhrada nákladov spojených s opravou poškodeného vozidla, resp. vystavenie krycieho listu, bolo povinnosťou poisťovne.

4.1 S poukazom na vyššie uvedené žalobca poukázal na závery Krajského súdu v Bratislave vyslovené v rozsudkoch zo dňa 24.11.2021 pod sp. zn. 3Cob/202/2020-217, zo dňa 18.10.2023 pod sp. zn. 3Cob/86/2023-145 a zo dňa 15.11.2023 pod sp. zn. 3Cob/94/2023, ktoré rešpektujú účel náhradného vozidla a práva poškodeného, ktorý proti svojej vôli nemôže užívať svoje opravované vozidlo poškodené poistencom poisťovne, aby na ňom bola vykonaná oprava zaisťujúca jeho prevádzkyschopnosť. Za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla bolo podľa názoru Krajského súdu v Bratislave potrebné považovať dobu do vybavenia poistnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom uvedená poistná udalosť bola v zmysle ust. § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z. vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo len až po zaplatení ceny opravy alebo je možné /v prípade platného PZP/ požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Poškodený v prípade platnej poistnej zmluvy využije možnosť poskytnutia záruky poisťovne uhradiť cenu opravy vo forme krycieho listu (nemožno nútiť poškodeného, aby sám zaplatil cenu opravy a následne uplatnil nárok u poisťovne). Bolo potrebné zdôrazniť, že pokiaľ nebola faktúra servisu za opravu uhradená, poškodený nemohol svoje vozidlo užívať a jeho obmedzenie spôsobené poistnou udalosťou stále trvalo. Ukončením nájmu v deň vystavenia faktúry a odovzdaním náhradného vozidla by sa poškodený dostal do situácie, že zostane prakticky bez vozidla až do ukončenia likvidácie. Bolo potrebné považovať za účelnú dobu nájmu náhradného vozidla od momentu, kedy bolo vozidlo prijaté do opravy až do momentu jeho vydania poškodenému, a to za predpokladu, že dobu nájmu úmyselne alebo z neobstaranosti poškodený nepredĺžil svojím úmyselným konaním alebo neobstaranosťou.

4.2 Okrem toho žalobca poukázal na to, že čakanie na krycí list tak spadalo do sledu udalostí spojených so škodovou udalosťou, ktoré vymedzovali obdobie nároku poškodeného na náhradu nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla po dobu vykonávania opravy jeho motorového vozidla. Dôvod užívania náhradného vozidla odpadol až ku dňu vydania opraveného vozidla k predmetnému dňu sa opravené vozidlo dostalo do dispozície poškodeného, čo zodpovedá právnomu názoru vyslovenému v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky vo vzťahu k dôvodnosti a účelnosti trvania nájmu náhradného vozidla vyslovil stotožňujúci sa názor s názorom odvolacieho súdu, nejde o vetu vytrhnutú z kontextu rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ako uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení. Práve v predmetnom náleze sa totiž Ústavný súd Slovenskej republiky z právneho hľadiska zaoberal účelom používania náhradného vozidla tak v prípade, ak došlo k totálnej škode na vozidle poškodeného, ako aj v prípade čiastočnej škody, ktorá sa odstraňovala opravou v autoservise.

4.3 Podľa žalobcu deň ukončenia opravy nemožno považovať za rozhodujúci deň, ku ktorému by mal poškodený ukončiť nájom náhradného vozidla, ak nemal objektívnu možnosť opravené vozidlo uvedeným dňom užívať. Uvedené nastalo až momentom vydania opraveného vozidla autoservisom poškodenému, ku ktorému autoservis pristúpil v čase, keď mal aspoň deklarované krytie nákladov na vykonanú opravu zo strany poisťovne prostredníctvom krycieho listu, a teda momentom, keď z objektívneho hľadiska mohol poškodený opravené vozidlo prevziať. Napokon odvolateľ konštatoval, že moment vydania opraveného vozidla poškodenému tak závisel od konania poisťovne, preto je podľa názoru žalobcu daný ním uplatnený nárok voči žalovanému na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla po dobu zotrvania opravovaného vozidla poškodeného v autoservise.

4.4 Žalobca opätovne navrhol, aby odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. zmenil a priznal mu plnú náhradu trov konania.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania žalobcom v rozsahu danom § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol podľa § 388 CSP, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie, zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi

sumu 100,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 100,- eur od 16.03.2023 až do zaplataenia a žalobcoví priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov (prvostupňového ako aj odvolacieho) konania v rozsahu tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

6. Žalobca v odvolaní namietal, že napadnutý rozsudok a jeho odôvodnenie je v rozpore s § 220 ods. 2 CSP z dôvodu, že z neho nevyplýva posúdenie relevantných skutkových tvrdení a právnych argumentov, v čom vzhladal zásah do jeho práva na spravodlivý proces. Krajský súd posúdil relevantnosť tohto odvolacieho dôvodu, teda to, či súd prvej inštancie riadne odôvodnil, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument sporovej strany, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 78/05), pričom dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (aj keď sa s jeho závermi odvolací súd nestotožňuje) preto nemožno považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal, z akých ustanovení právnych predpisov jeho rozhodnutie vychádzalo a ako boli tieto ustanovenia ním interpretované.

7. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal aj odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. e) CSP, odvolací súd poukazuje na to, že žalobca v odvolaní neprodukoval žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by zakladali existenciu uvedeného odvolacieho dôvodu, nakoľko v odvolaní ani len netvrdil, že súd prvej inštancie nevykonal niektorý z navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností.

8. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Žalobca konkrétne nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa vyhodnotenia podmienok vzniku zodpovednosti za škodu, najmä vo vzťahu k príčinnej súvislosti medzi vylúčením poškodeného (žalobcu) z užívania jeho motorového vozidla a s tým súvisiacou potrebou vynaloženia nákladov na prenájom náhradného vozidla v čase opravy poškodeného vozidla, keď za rozhodujúcu skutočnosť žalobca považoval to, že ak by klient žalovaného nezavinil dopravnú nehodu, nedošlo by ku škode na jeho vozidle a nutnosti opravy v servise, ktorého podmienky bol poškodený povinný akceptovať. V konečnom dôsledku by nebol nutný prenájom náhradného vozidla po dobu, po ktorú bol poškodený (žalobca) vylúčený z užívania predmetu svojho vlastníctva. Z uvedeného dôvodu potom namietal záver súdu prvej inštancie, že nárok bol voči žalovanému uplatnený nedôvodne. Zdôraznil, že on žiadnym spôsobom neprispel k svojvoľnému navýšeniu nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla a nie je mu možné pričítať faktickú dĺžku trvania doby, počas ktorej bol bez svojho zavinenia vylúčený z užívania svojho motorového vozidla. Za daných okolností považoval za potrebné prihliadnúť na objektívnu zodpovednosť žalovaného pri refundácii nákladov hradených z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

9. Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke odvolací súd východiskovo považuje za potrebné vyjadriť sa k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla tak, ako ju prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z. z.“). Účelom uvedeného zákona je poskytnutie právnej ochrany poškodeného škodovými následkami zapríčinenými motorovým vozidlom škodcu. Právnu ochranu poškodeného zákon zabezpečuje jednak tým, že poškodenému priznáva právo na náhradu škody priamo proti poisťiteľovi, s ktorým škodca uzavrel poisťnú zmluvu a jednak tým, že v rámci združenia zodpovednostných poisťiteľov zakladá vznik poisťného garančného fondu, z ktorého sa odškodňujú obeť dopravných nehôd, ktorým škodu spôsobilo nepoistené alebo neznáme motorové vozidlo. Účelom povinného zmluvného poistenia je teda zabezpečiť čo najväčšie zmiernenie príkorí poškodeného, ktoré mu vznikli v súvislosti so škodovou udalosťou spôsobenou prevádzkovateľom motorového vozidla, a to nielen vo sfére materiálnej ujmy vychádzajúc s ust. § 4 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z.,

ktoré upravuje právo poisteného (škodcu), aby poisťovateľ z poistenia zodpovednosti za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody, ale aj vo sfére rozsahu ingerencie poškodeného, spočívajúcej vo vykonaní úkonov potrebných na to, aby mu bola nahradená škoda, ktorá mu vznikla následkom škodovej udalosti. Inak povedané, práve inštitút povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má slúžiť na to, aby sa poškodenému čo najviac zjednodušil postup smerujúci k uplatneniu nároku na náhradu škody a k jeho uspokojeniu. V kontexte uvedeného je potom potrebné vnímať aj samotné zabezpečenie náhradného motorového vozidla poškodeným po dobu, po ktorú z dôvodu poškodenia jeho motorového vozidla nemôže toto vozidlo užívať. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. III.ÚS 602/2022 zo dňa 16. februára 2023 poukázal na to, že „...Účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok...“. V kontexte uvedeného bolo v prejednávanej spore zásadné zodpovedanie otázky, či poškodenému (právnemu predchodcovi žalobcu) vzniká nárok na náhradu škody spočívajúcej v nájme náhradného motorového vozidla do vykonania opravy poškodení motorového vozidla, ktoré boli spôsobené škodcom (poisteným) alebo až do doby, po ktorú poškodený nemohol predmetné motorové vozidlo užívať.

10. Zo skutkových záverov súdu prvej inštancie vyplýva, že dňa 26.11.2022 došlo v Žiline k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda prevádzkou motorového vozidla EČV: A. (v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného), ktorý uvedenú poistnú udalosť eviduje pod č. 9533185707 na motorovom vozidle poškodeného (právneho predchodcu žalobcu). Z nesporných skutkových tvrdení žalobcu vyplýva, že poškodený nechal svoje motorové vozidlo opraviť v autoservise (AT, a. s.), ktorý bol obchodným partnerom žalovaného a súčasne autorizovaným servisom pre model poškodeného vozidla. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie bolo tiež zrejmé, že motorové vozidlo poškodeného bolo prevzaté do autoservisu AT, a.s. za účelom opravy dňa 15.12.2022 s tým, že po ukončení opravy a doručení krycieho listu zo strany poisťovne (KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna insurance group) dňa 21.12.2022 bolo poškodené motorové vozidlo odovzdané poškodenému. Samotný krycí list, t. j. oznámenie o poistnom plnení zo dňa 22.12.2022 ako náhrada platby za opravu bol práve v tento deň vystavený. Z uvedeného je zrejmé, že medzi poškodeným a spoločnosťou AT, a.s. (ďalej len autoservis) existovalo splnomocnenie, na základe ktorého bol autoservis zo strany poškodeného splnomocnený na komunikáciu s poisťovateľom škodcu, keď poistenie nežiadal uhradiť na svoj účet, ale žiadal, aby cena opravy bola likvidovaná zo strany poisťovateľa škodcu (t. j. žalovaného) formou vydania krycieho listu žalovaným. V tejto súvislosti odvolací súd akcentuje tú skutočnosť, že žalovaný je subjektom, ktorý podniká ako poisťovateľ v oblasti poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, a teda v rámci svojej činnosti poskytuje poistné plnenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keď nezriedka poskytuje poistné plnenia za škodu, ktorú zaviniel jeho poistník na motorovom vozidle poškodeného pri strete prevádzok ich motorových vozidiel. Poškodenia motorového vozidla sa spravidla opravujú v opravovniach – servisoch, s ktorými môže mať poisťovateľ ako „zmluvný partner“ osobitný (exkluzívny) vzťah, premietnutý do poskytnutia určitej (predbežnej) „garancie“, že uhradí cenu opravy motorového vozidla poškodeného opravy, na čo slúži práve tzv. krycí list. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že predmetný postup bol uplatnený aj v prejednávanej spore. Uvedený záver zodpovedá tvrdeniam žalobcu o bežných obchodných praktikách servisov vykonávajúcich opravy motorových vozidiel, pričom žalovaný v konaní relevantným spôsobom nespochybnil vyjadrenie spoločnosti AT, a.s., ktorá vykonávala opravu motorového vozidla poškodeného, a ani vyhlásenia ďalších autorizovaných servisov, t. j. spoločnosti FINAL-CD spol. s r. o., prípadne MD-Bavaria Žilina, s. r. o., z ktorých vyplýva, že bežnou praxou týchto servisov je, že v deň ukončenia prác súvisiacich s opravou poškodeného motorového vozidla servis vystaví faktúru, v ktorej sú vyčíslené náklady na opravu, a túto faktúru v deň jej vystavenia automaticky odosiela poisťovni, ktorá z PZP vinníka nehody je povinná faktúru zaplatiť a v prípade, ak poisťovňa je ich zmluvným partnerom (rozumej partnerom autoservisu), sa ako náhrada úhrady faktúry využíva tzv. krycí list s tým, že servis vydá poškodenému opravené vozidlo bezodkladne po doručení krycieho listu. Je potom nepochybné, že žalovaný mal o tomto zaužívanom postupe autoservisov vedomosť, pričom sám potvrdil, že bol o vydaní krycieho listu listom požiadaný. Žalovaný v spore neprodukoval žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by nejakým spôsobom, čo i len sčasti, spochybňovali, že faktúrou autoservisu (č. 22017889 dňa 19.12.2022 znejúca na sumu 413,15 eur) vyúčtovanú cenu opravy motorového vozidla poškodeného následne aj v celom rozsahu uhradil. Vychádzajúc z vyššie uvedených východísk odvolací súd dospel k záveru, že

za daných okolností nedochádza na strane poškodeného k zmene jeho postavenia už tým, že došlo k vykonaniu opravy jeho motorového vozidla, ale k tomuto dochádza až vtedy, keď uvedené motorové vozidlo mohol reálne užívať, t. j. dňom, kedy došlo k vydaniu krycieho listu zo strany poisťovateľa škodcu. Odvolací súd zdôrazňuje, že argumentácia žalovaného potom prinajmenšom ignoruje existujúci stav založený poškodeným a autoservisom a svojvoľným určením termínu vydania krycieho listu prípadne úhrady objektívne odďaľuje vydanie motorového vozidla poškodenému.

10.1 Odvolací súd v spojitosti s vysloveným záverom zdôrazňuje, že v prejednávanej príhode neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by (v spore posudzovanom období od 20.12. do 21.12.2022) zakladali záver o omeškaní autoservisu s opravou motorového vozidla poškodeného a na to nadväzujúcim vyhotovením a zaslaním faktúry za opravu vozidla žalovanému, príp. o omeškaní poškodeného s prevzatím opraveného motorového vozidla. Zo zistených skutočností, t. j. že poškodený si dal opraviť poškodené motorové vozidlo v servise, ktorého zmluvným partnerom je žalovaný, splnomocnil predmetný autoservis (t. j. subjekt, ktorý ako zmluvný partner rozhodne musel mať skúsenosti s komunikáciou so žalovaným ohľadne poistných plnení pri škode spôsobenej prevádzkou motorového vozidla) na komunikáciu so žalovaným (s tým, že úhrada ceny opravy poškodeného motorového vozidla bude likvidovaná formou „krycieho listu“), pri (žalovaným nepopretom) vyjadrení žalobcu o tom, že poškodený nemal dostatok finančných prostriedkov na úhradu opravy poškodeného motorového vozidla, vyplýva, že poškodený vstupoval do právneho vzťahu s autoservisom založeného zmluvou o dielo s tým, že on nebude uhrádzať cenu diela, a že úhrada ceny diela bude zabezpečená vydaním krycieho listu zo strany poisťovateľa škodcu, t. j. žalovaného. O uvedenom svedčí aj postup samotného autoservisu, ktorý faktúru za opravu motorového vozidla poškodeného nezasielal poškodenému, ale zasielal ju priamo žalovanému. V kontexte uvedeného muselo byť žalovanému zrejmé, že pri bežnom (očakávanom) chode udalostí (s poukazom na vyššie uvedené vyjadrenie spoločnosti AT, a.s., prípadne ďalších autoservisov) bude predmetné motorové vozidlo poškodenému vydané až po vydaní krycieho listu, prípadne úhrade fakturovanej sumy, teda že ukončenie tohto „procesu“ bude podmienené úhradou (prípadne zabezpečením úhrady), ktorú mal vykonať samotný žalovaný. Argumentácia žalovaného potom prinajmenšom ignoruje existujúci faktický stav založený poškodeným a autoservisom, pričom bol to práve žalovaný, ktorý svojvoľným určením termínu vykonania úhrady (v danom prípade žalovaný iba všeobecne poukazoval na lehoty, ktoré sú mu zo zákona dané na vykonanie prešetrovania, keď nevzniesol žiadne námietky voči cene vykonanej opravy) objektívne oddialil vydanie motorového vozidla poškodenému.

10.2 Vyššie vyslovené závery podľa názoru odvolacieho súdu nachádzajú v určitej miere oporu aj v existujúcich inštitútoch súkromného práva, a to zádržnom práve, tak ako je prezumované § 151s Občianskeho zákonníka, na ktoré (aj keď nie pri úplne identických východiskách) poukazoval aj súd prvej inštancie. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zadržiateľa (veriteľa), ktorým je faktické zadržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že hnutelná vec, ktorá má byť zadržaná, je v reálnej dispozícii veriteľa, t. j. veriteľ má nad ňou faktickú moc. Zádržné právo je potom inštitútom, ktorý sa veľmi často využíva napríklad pri zmluve o úschove, zmluve o dielo, ale aj pri uplatnení nároku zo zodpovednosti za vady a podobne. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako ho prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z., čo sa v reálnom živote prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v zmluvnom/partnerskom servise poisťovateľa škodcu, a že splnomocní príslušný servis na zastupovanie voči poisťovateľovi škodcu, čoho reálnym odzrkadlením je práve to, že zmluvný servis nezasielal faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy priamo poškodenému ako objednávateľovi opravy, ale priamo poisťovateľovi škodcu, a tento následne vykoná úhradu. Napriek tomu, že žalovaný sa v prejednávanej spore snaží navodiť dojem, že on nijakým spôsobom nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou o dielo medzi poškodeným a zmluvným servisom, jeho ingerencia (daná spoluprácou so zmluvným servisom na báze likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla) je týmto jednoznačne daná. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, nakoľko povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej udalosti zavinennej škodcom (poisteným), a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poistnej udalosti (tak ako ich prezumuje zákona č. 381/2001 Z.z.) a postavenia autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodeným na (dobrovoľnom)

zmluvnom základe (na základe voľby poškodeného), ktorý je výsledkom kontraktačného procesu s určitým obsahom. V kontexte uvedeného by potom úvaha, ktorá by rozlišovala dôvodnosť (príp. rozsah) nároku na náhradu škody súvisiacej s nájmom náhradného motorového vozidla poškodeným aj vo vzťahu k dĺžke doby medzi ukončením opravy motorového vozidla poškodeného a vydaním krycieho listu/vykonaním úhrady zo strany poisťovne výlučne v závislosti od toho, či by bol príslušný autoservis oprávnený uplatniť voči poškodenému zádržné právo, vyznela nesystematicky, nakoľko dôvodnosť nároku by bola podmienená tým, aké zmluvné podmienky by si poškodený v rámci kontraktačného procesu s autoservisom vyjednal. Akceptujúc výklad žalovaného by si potom poškodený „musel“ dojednať so servisom také zmluvné podmienky, ktoré by ukladali servisu povinnosť vydať mu motorové vozidlo po oprave aj bez zaplataenia ceny opravy/vydania krycieho listu (uvedený výklad by potom napr. de facto vylučoval možnosť uplatnenia zádržného práva zo strany servisu), čo by servis pri uzatváraní zmluvy o oprave nebol povinný akceptovať, a prípadné nevyjednanie takých podmienok opravy zo strany poškodeného, s ktorými by poisťovateľ škodcu súhlasil, by potenciálne viedlo k ďalším sporom medzi poškodeným a poisťovateľom, týkajúcim sa námietok voči voľbe toho ktorého servisu zo strany poškodeného a poškodený by sa stal do určitej miery „rukojemníkom“ poisťovateľa škodcu na strane jednej a servisu na strane druhej. V kontexte uvedenej (všeobecnej) úvahy je potom potrebné o to viac nahliadať na prípady, kedy si poškodený dá opraviť motorové vozidlo v partnerskom servise poisťovateľa škodcu (tak ako to bolo aj v prejednávacom prípade). Odvolací súd má za to, že práve „partnerský“ vzťah poisťovateľa škodcu a servisu, ktorého reálnym vyjadrením (okrem iného) je aj vydanie krycieho listu „zmluvnou/partnerskou poisťovňou“, má byť tou skutočnosťou, ktorá poskytne zhotoviteľovi - partnerskému autoservisu poisťovateľa škodcu dostatočnú garanciu na to, aby vydal poškodenému jeho opravené motorové vozidlo, a tým sa v konečnom dôsledku vo vzťahu k poškodenému skrátia nevyhnutná doba, po ktorú bude z jeho strany potrebné užívanie náhradného vozidla. Z uvedeného potom možno jednoznačne vyvodiť záujem poisťovateľa škodcu (ak nevzniknú dôvodné pochybnosti o rozsahu škody) bezodkladne vydať krycí list, príp. partnerskému servisu škodu uhradiť, aby tým nedochádzalo k ďalšiemu vzniku škody z dôvodu nájmu náhradného vozidla zo strany poškodeného, príp. v rámci spolupráce s partnerským servisom vyjednať také podmienky, na základe ktorých by zmluvný servis vydal vozidlo poškodenému ihneď po vykonaní opravy. Argumentácia žalovaného v intenciách uvedeného vyznieva jednostranne a nereflektuje na skutočnosť, že servis je (vo všeobecnosti) oprávnený či už na zmluvnom základe, resp. ex lege, oprávnený zadržať motorové vozidlo do vykonania úhrady opravy. Odvolací súd potom v základe nevidí dôvod, aby zo strany zmluvnej poisťovne nedošlo k nahradeniu dodatočných nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla poškodenému partnerským servisom až do úhrady náhrady škody, príp. vydania krycieho listu.

10.3 Vychádzajúc z vyššie uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu je potom existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou (poistnou) udalosťou (dopravnou nehodou zo dňa 26.11.2022) a vznikom súvisiacej škody, spočívajúcej v nájmomnom za prenájom náhradného motorového vozidla až do úhrady vykonanej zo strany žalovaného, daná. V kontexte uvedeného záveru sa potom odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie

o neexistencii príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody vo výške nájmomného za obdobie od opravy motorového vozidla poškodeného do úhrady ceny opravy. Podľa názoru odvolacieho súdu takýto výklad zodpovedá účelu zákona č. 381/2001 Z. z., ktorým je dosiahnutie čo najväčšieho zmiernenia následkov vzniknutých poškodenému v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla tak v materiálnej, ako aj imateriálnej sfére. Naopak, práve záver súdu prvej inštancie spočívajúci v rozlišovaní jednotlivých zložiek nárokov na náhradu škody poškodeného a s tým súvisiacu potrebu rôznej „kontraktačnej“ aktivity zo strany poškodeného, odvolací súd nepovažuje za súladný s primárnym účelom povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

11. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru o zmene rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým vo výroku I. súd žalobu zamietol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na zaplataenie sumy 100,- eur titulom škody, ktorá vznikla poškodenému (právnemu predchodcovi žalobcu) z dôvodu nájmomného za obdobie od 20.12. až 21.12.2022.

12. Odvolací súd súčasne posúdil ako dôvodnú žalobu v časti, v ktorej sa žalobca domáhal zaplataenia úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 100,- eur od 16.03.2023 až do zaplataenia, keď v intenciách § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. dospel k záveru o dôvodnosti úroku z omeškania, s tým, že omeškanie stanovil v zmysle ust. § 11 ods. 8 a § 11 ods. 6

písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. dňom nasledujúcim po uplynutí 15-dňovej lehoty od ukončenia šetrenia poistnej udalosti. Keďže k ukončeniu šetrenia došlo dňa 28.02.2023 (viazaný žalobným návrhom, nakoľko žalobca sa domáhal úrokov z omeškania od uvedeného dňa), posúdil odvolací súd žalobcom uplatnený nárok na úroky z omeškania ako dôvodný.

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 a 2 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech v plnom rozsahu voči žalovanému, ktorý bol v spore neúspešný.

14. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa

rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)